

Vigasztaljátok népemet!

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 40

„Magas hegyre menj fel, örömmondó Sion! emeld föl szódat magasan, örömmondó Jeruzsálem! emeld föl, ne félj! mondd Júda városainak: Ímhol van Istenetek” (Ézs 40:9)!

Miután 1945-ben véget ért a II. világháború, egy Jokoi Soicsi nevű japán katona továbbra is Guam szigetének őserdejében bujkált. Amerikai repülőgépek békét hirdető röplapokat szórtak, de az üzenetet Jokoi megtévesztésnek vélte. Császárhű, patrióta katonaként megfogadta, hogy sosem adja fel a harcot. Semmi kapcsolata nem volt a külvilággal, és azon élt, amit a dzsungelben talált, ez pedig igen szűkös, nehéz megélhetést jelentett.

1972-ben, *huszonhét évvel a II. világháború vége után* vadászok találtak rá Jokoiira, amikor épp halászott. Csak akkor tudta meg, hogy igaz volt a béke üzenete. Évtizedekig magányosan és feszültségben élt, pedig a honfitársai már hosszú évek óta élvezték a béke áldásait (forrás: Roy Gane: *Altar Call*. Berrien Springs, Mich., 1999, Diadem, 304. o.).

Isten több évszázaddal korábban kijelentette Ézsaiás prófétán keresztül, hogy ténylegesen véget ért népe megpróbáltatása és szenvedése: *„Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet, így szól Istenetek! Szóljatok Jeruzsálem szívéhez, és hirdessétek néki, hogy vége van nyomorúságának, hogy bűne megbocsátott; hiszen kétszeresen sújtotta őt az Úr keze minden bűneiért”* (Ézs 40:1-2).

Vizsgáljuk meg, hogy ez mit is jelent!

A JÖVŐRE VONATKOZÓ VIGASZTALÁS (ÉZS 40:1-2)

Isten vigaszt nyújt a népének Ézs 40:1-2 szakaszában. Végre véget ért büntetésük ideje. Milyen büntetésről van szó?

Több választ is adhatunk erre a kérdésre. Ott volt az asszír büntetés – Isten haragjának botja (*Ézsaiás próféta könyve* 10. fejezet) –, amitől megszabadult Júda, amikor az Úr elpusztította Szennahérib seregét Kr. e. 701-ben (37. fejezet). Azután jött a babiloni büntetés, amikor a babiloniak elhurcolták Júda kincseit és népét, mert Ezékiás a vagyonával büszkélkedett Meróda-Baladán követei előtt (39. fejezet). Később pedig még bekövetkezett egy másik nemzet által végrehajtott büntetés is, akik ellen Ézsaiás több üzenetet is írt (14–23. fejezetek). Ézs 7:17–38:6 szakaszában a próféta negyvenháromszor említi meg Asszíriát vagy az asszír(ok)at, de a könyv további részében ez a nemzet már csak egyszer kerül szóba, Ézs 52:4 versében, ami a korábbi egyiptomi, majd az asszír elnyomásra is utal. *Ézsaiás próféta könyve* hátralevő része említi a babiloni fogságból való szabadulást (Ézs 43:14; 47:1; 48:14, 20). A perzsa Círusz lesz az, aki Kr. e. 539-ben meghódítja Babilont és szabadon engedi a száműzött júdaiakat (Ézs 44:28; 45:1, 13). *Ézsaiás próféta könyve* 1–39. fejezetei azokat az eseményeket hangsúlyozzák, amelyek az asszíroktól való szabadulásig, Kr. e. 701-ig történtek. Viszont a 40. fejezet elejével a könyv másfél évszázadot ugrik előre, Babilon Kr. e. 539-ben bekövetkező bukásáig, illetve röviddel az után, a zsidók hazatéréséig.

***Ézsaiás próféta könyve* korábbi részéből kapcsolódik még valamihez a Babilonból való hazatérés gondolata? Ha igen, akkor mi az?**

Ézsaiás próféta könyve 39. fejezete átvezet bennünket a következő fejezethez azzal, amikor megjövendöli a babiloni fogságot, legalábbis Ezékiás egyes leszármazottai számára (Ézs 39:6-7). A 13–14. és 21. fejezetek pedig előre bejelentik Babilon bukását, aminek a révén Isten népe felszabadul: „Bizony, megkönyörül az Úr Jákóbon, és továbbra is Izráelt választja magának. Nyugalmat ad nekik földjükön... Amikor majd nyugalomra fordítja az Úr fájdalmait, nyugtalanságodat és azt a kemény munkát, amit végeztettek veled, ezt a gúnydalt fogod énekelni a babiloni királyról” (Ézs 14:1-4, RÚF). Figyeljük meg, milyen szoros a kapcsolat Ézs 40:1-2 részével, ahol Isten megígérte a népnek, hogy a szenvedésük véget ér!

Amikor éppen nehéz helyzetben vagyunk, mit jelentenek nekünk a Biblia ígéretei a szenvedés végéről? Miért olyan fontos mindenáron ezekbe kapaszkodni?

ISTEN JELENLÉTE, SZAVAI, ÉS AZ ÚTKÉSZÍTÉS (ÉZS 40:3-8)

Hogyan vigasztalja Isten a népét (Ézs 40:1-8)?

Egy meg nem nevezett szónok hirdeti, hogy Isten jön és megmutatja dicsőségét (Ézs 40:3-5). Egy másik hang pedig kijelenti, hogy az ember mulandó, mint a falevél, „*de Istenünk beszéde mindörökre megmarad*” (Ézs 40:8). A száműzetés után Isten népe között ismét ott lesz majd *Isten jelenléte és szava*, amit a Sínai-hegynél kaptak, de amit később, a hitehagyáskor elutasítottak, majd emiatt büntetésben is részesültek. Ezek a szentélyben voltak (2Móz 25:8, 16) mint annak a szövetségnek az alapvető elemei, amelyet Izraellel kötött az Úr. Isten elhagyta a templomát, mert népe megszegte a parancsát (*Ezékiel próféta könyve* 9–11. fejezet), de vissza fog térni. A jelenléte és az örökké megbízható Ige vigaszt, szabadulást és reményt hoz.

Hogyan kell felkészülni az Úr eljövetelére (Ézs 40:3-5)?

A király nem rázkódhat az úton, ezért az érkezését útkészítésnek kell megelőznie. Mennyivel inkább igaz ez a királyok Királya esetében! Keletről jön majd, ahová elkísérte népét a száműzetésbe, hogy védelmezze őket (Ez 11:16). Az érkezése előtt nagyszabású tereprendezésre lesz szükség. Még dinamittal és buldózerrel is fárasztó feladat lenne a Jeruzsálemtől keletre fekvő dombvidéken szó szerint egyenes országutat építeni. Isten az egyetlen, aki képes elvégezni ezt a munkát, Ő teszi „*az egyenetlen földet egyenessé*” (Ézs 42:16). Neki viszont a közlekedéshez nincs szüksége valódi útra, mert kérészekezen szárnyal (*Ezékiel próféta könyve* 1. és 9–11. fejezet). Az Újszövetség kifejezetten Keresztelő János igehirdetésére alkalmazza Ézsaiásnak az útkészítésről szóló próféciaját (Mt 3:3). Üzenete az volt, hogy „*Térjetelek meg, mert elközelített a mennyeknek országa*” (Mt 3:2). A „*bűnök bocsánatára*” végezte „*a megtérés keresztségét*” (Mk 1:4, RÚF). Tehát az *útkészítés* a megtérés volt. Az emberek készen álltak elfordulni a bűntől, hogy elfogadják Isten megbocsátásának és jelenlétének nyugalalmát. Jer 31:31-34 szakasza ugyanezt a lelki üzenetet hirdette, hogy Júda száműzött népének bőven legyen ideje megérteni az útkészítés lelki természetét. Az Úr ezekben az igeszakaszokban új kezdet lehetőségét ígéri azoknak, akik hajlandóak azt elfogadni: „*új szövetséget*” ajánl, aminek az értelmében népe szívébe helyezi a törvényt, és megfogadja, hogy az Istenük lesz. Megismerik Őt és a jellemét, mert megbocsátott nekik.

AZ EVANGELIZÁCIÓ KEZDETE (ÉZS 40:9-11)

Milyen eseményekről ír Ézs 40:9-11 szakasza?

Ézsaiás próféta könyvében később feltűnik egy férfi, aki jó hírt visz Jeruzsálemnek (Ézs 41:27; 52:7), Ézs 40:9 versében pedig, amint a héber szövegben látszik, a hírmondó nő, ő kiáltja a hegyről: „Ímhol Istenetek!”

Dávid a 68. zsoltárban azért dicsőíti Istent, mert „*hazahozza az elhagyottakat, kihozza a foglyokat boldog életre*” (Zsolt 68:7, RÚF). Bár ezek a szavak az egyiptomi fogságból való kivonulásra utalnak, Ézsaiás itt ezt a gondolatot a második „kivonulásra” (a babiloni fogságból való visszatérésre) alkalmazza.

Az Újszövetség Ézs 40:3-5 szakaszát Keresztelő Jánosra vonatkoztatja, ő készítette elő az utat Krisztusnak, az örök Igének, akiben az Úr testben volt jelen népe között (Jn 1:14).

János előtt mások is beszéltek az Úr eljövetelének jó híreről. Az elsők között volt Simeon és Anna, akik templomi bemutatásakor találkoztak a kis Jézussal (Lk 2:25-38). Ézsaiás hírmondóihoz hasonlóan az egyik férfi, a másik nő volt. Simeon várta a Messiást, aki Izrael vigasztalója lesz (Lk 2:25-26).

Nem tűnik véletlennek Ézsaiás próféciája alapján, hogy Anna, a próféta-nő volt a legelső, aki *nyilvánosan* bejelentette az Úr eljövetelét *Jeruzsálem népének a templom hegyén*: „*Abban az órában is megjelent, hálát adott Istennek, és beszélt róla mindazoknak, akik várták Jeruzsálem megváltását*” (Lk 2:38, RÚF). Ezzel született meg a ma ismert keresztény evangelizáció: az evangéliumnak, a jó hír üzenetének hirdetése, ami szerint Jézus Krisztus eljött, hogy megváltson bennünket. Krisztus a későbbiekben egy másik nőre, a magdalai Máriára bízta az első híret győztes feltámadásának (Jn 20:17-18), ami lehetővé tette, hogy az evangélium küldetése elvégezze munkáját a Föld bolygón. A mi testünk olyan, mint a fű virága, viszont a testté lett isteni Ige örök (lásd Ézs 40:6-8)!

Vizsgáljuk meg Ézs 40:11 versét! Milyen képvilágot tár elénk a próféta? írjuk le magunknak, hogyan terelgetett bennünket az Úr! Miért hasznos felidézni, hogy milyen úton vezetett bennünket mindeddig?

A KEGYELMES TEREMTŐ (ÉZS 40:12-31)

Hogyan bontja ki tovább *Ézsaiás próféta könyve* 40. fejezete Isten irgalmának és hatalmának gondolatait?

Az egész fejezetben összefonódik (lásd lejjebb), sőt egymásba olvad Isten kegyelme és hatalma, mert mindkettőre szükség van ahhoz, hogy Isten meg tudja menteni a népét. Üdvözíteni akarja őket, mert irgalmas. Képes is megmenteni, van rá hatalma.

Kegyelem (Ézs 40:1-5): vigasztalás, az Úr eljön, megszabadít.

Hatalom (Ézs 40:3-8): dicsőség, állandóság, szemben az emberi gyengeséggel.

Kegyelem (Ézs 40:9-11): a szabadulás jó híre, a nép Pásztora.

Hatalom (Ézs 40:12-26): a senkihez nem fogható Teremtő.

Kegyelem (Ézs 40:27-31): a Teremtő erőt ad a fáradtaknak.

Miután Ézsaiás bemutatta Isten hatalmát a dicsősége és állandósága fényében (Ézs 40:3-8), tovább beszél az erejéről és mindenk feletti bölcsességéről, ami mellett a föld és az emberek eltörpülnek (Ézs 40:12-17). Költői kérdéseivel és a földre, illetve annak részeire vonatkozó élénk párhuzamival a próféta írói stílusa itt nagyon is emlékeztet arra, amit Isten mondott Jób kérdésére (*Jób könyve* 38–41. fejezetek).

Mi a válasz Ézsaiás költői kérdésére: „*És kihez hasonlítjátok az Istent*” (Ézs 40:18)?

Ézsaiás számára egyértelmű a válasz, ahogy Jóbna is az volt: senkihez. Istent nem lehet senkihez hasonlítani! A próféta viszont a saját kérdése fonálát továbbfűzve rátér arra, amit sok ókori ember kifejezett a tétével: Istent a bálványokhoz hasonlították (Ézs 40:19-20). Ézsaiás erre a gondolatra felel. Eleve bolondságnak tűnik, hogy Istent egy szoborhoz hasonlítják. Hogy megértsék szavai lényegét, kiemeli az Úr egyedí voltát, és leszögezi azt a cáfolhatatlan érvet, hogy Ő a szent Teremtő (Ézs 40:21-26).

Hogyan leplezi le a 27. vers a nép hozzáállását, akikhez Ézsaiás szolt? Hogyan eshetünk bele mi is ugyanennek a hozzáállásnak a csapdájába?

Isten azért küldte ezt az üzenetet, hogy megvigasztalja a népét. Mint Jób, a jellemét illetően őket is összezavarta és elcsüggesztette a szenvedés.

MI A BAJ A BÁLVÁNYIMÁDÁSSAL (ÉZS 40:19-20)?

A bálványimádás tönkreteszi az Istennel való egyedi és bensőséges kapcsolatot, mert valami mással próbálja helyettesíteni Őt (2Móz 20:4-5; Ézs 42:8). A próféta ezért lelki „paráznaságként” utal a bálványimádásra (Jer 3:6-9; Ez 16:15-19).

Olvassuk el Ézs 41:29 versét! Hogyan jellemzi Ézsaiás a bálványokat? Hogyan értelmezzük azt, amit erről mond?

A más istent jelképező bálvány imádata az első parancsolat áthágása: „*Ne legyen más istened rajtam kívül*” (2Móz 20:3, RUF)! Amikor egy bálvánnyal akarták jelképezni az igaz Istent, mint az aranyborjú esetében történt (2Móz 32:4-5), az Úr elutasítja, hogy az rá emlékeztetne, hiszen senki sem tudhatja, hogyan ábrázolják Őt (5Móz 4:15-19), illetve semmi nem érhet fel az Ő dicsőségéhez és nagyságához. Tehát a bálvány idegen istenként jelenik meg, a tisztelete pedig mind az első, mind a második parancsolat megszegése. Isten népének nincs szüksége bálványokra, hiszen a valódi *sekina* közöttük van a szentélyben. A bálványimádattal az ember megkísérli felváltani Istent valami mással, tehát elutasítja az Úr valódi jelenlétét.

Milyen bálványokkal találkozhatunk ma egyházként? Vajon az egyházban előfordul mostanában a bálványimádás kifinomultabb módja? Ha igen, akkor hogyan?

„Ma többen azok közül, akik magukat keresztényeknek vallják, az Úr mellett más isteneknek szolgálnak. A Teremtőnk mindenek felett való elkötelezettséget követel, azt, hogy elsősorban az Ő szövetségesei legyünk! Bálvány lesz minden, ami csökkenti a szeretetünket iránta vagy zavarja az Őt megillető szolgálatunkat” (Ellen G. White megjegyzése: *The SDA Bible Commentary*. 2. köt. 1011-1012. o.). Ókori írásokból tudjuk, hogy a bálványimádás azért volt vonzó, mert az anyagelvűséghez kapcsolódott. Az emberek által könnyen érthető istentiszteleti módokkal a bálványimádók olyan erőket tiszteltek, amelyek hitük szerint termékenységet és gazdagságot biztosítottak nekik. *Önsegítő* vallás volt. Ismerősen cseng?

Ugyanarról kell majd dönteni az Úr visszajövele előtt, akinek az *útját* a végidei Illés megbékélésről szóló üzenete készíti el (*Malakiás próféta könyve* 4. fejezet), mint Ézsaiás napjaiban: a Teremtőt vagy valami mást fogunk imádni (*A jelenések könyve* 13–14. fejezetek)? Végso soron mindig imádunk valamit!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, „Ímhol Istenetek” c. fejezet, 194-199. o.

„Ézsaiás korában az emberiség lelki látása homályos volt, mert nem értették meg Istent. Sátán hosszú idő óta igyekezett elhitetni az emberekkel, hogy Teremtője a bűn, a szenvedés és a halál szerzője. Az így félrevezetett emberek könyörtelennek és szigorúnak képzeltek Istent. Azt gondolták, figyelni, mikor büntethet, kárhoztathat, és mindaddig távortartja magától a bűnöst, amíg egyetlen törvényes ürüggyel megtagadhatja tőle segítségét. A mennyben uralkodó törvényt – a szeretet törvényét – az öcsaló hamis színben tüntette fel; terhes igának, hogy ez a törvény korlátozza az ember boldogságát. Boldog lehet, ha megszabadulhat tőle. Azt állította, hogy a törvény előírásainak nem lehet engedelmeskedni, a törvényszegésre kiszabott büntetések pedig önkényesek” (i. m. 194. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) **Összegezzük a saját szavainkkal Ézs 40:12-31 szakaszát! Istenünk csodálatos hatalmának még látványosabb bemutatására használjunk mai példákat, például említsünk meg tudományos felfedezéseket! Beszéljük meg a csoportban a gondolatainkat!**
- 2) **Ézsaiás Isten Szavának állandóságáról ír, ellentétben az emberi élet törékeny mulandóságával (Ézs 40:6-8). Hogyan hat ez a halál-félelmünkre? És a feltámadás reménységére (Jób 19:25-27; Dán 12:2; 1Kor 15:51-57; 1Thessz 4:13-18)?**
- 3) **Hogyan gyógyulhat ki az ember a büszkeségből és az önteltségből, ha megszívleli Ézs 40:12-31 szakaszát?**

ÖSSZEFOGLALÁS: Ézsaiáson keresztül Isten vigaszt nyújtott a szenvedőknek. Megpróbáltatásuk időszaka véget ért, az Úr visszatér hozzájuk. Bízniuk kell abban, hogy értük használja majd teremtő hatalmát, nem kell csüggedniük.

KÁRÁSZ IZABELLA:

MIÉRT NEM?!

Hároméves. Szőke haján
fény játszik, melegen.
Elengedi egy percre
könnyedén kezem,
és felnéz rám lázadó szemekkel,
úgy hallatja szavát:
– Az Úr Jézus miért nem
mutatja meg magát?!

És látom reggel, látom este
lázadó nagy szemét.
Kergetve űz kérdése, hangja,
bennem ég a beszéd,
és nem tudok már szabadulni,
mindig hallom szavát:
– Az Úr Jézus miért nem
mutatja meg magát?!

...Hatalmas, büszke óriások,
tudósok, bölcselők
boruljatok le velem együtt
e kisgyermek előtt!
És ha majd ilyen nagy szemekkel
feltör a kín, a vád,
az Úr Jézus áldó meleggel
megmutatja magát!